

РЕШЕНИЕ

№ 173

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 108-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА
КЪНЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА В. МАРТИНОВА
като разглежда докладваното от МАРИНА ВЛ. МАНОЛОВА КЪНЕВА
Административно наказателно дело № 20231110208456 по описа за 2023
година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, вр. чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е въз основа на депозирана жалба от Р. В. К., ЕГН ***** чрез адв. В. срещу електронен фиш серия К № *****, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1 т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 (осемстотин) лева за нарушение на чл. 21 ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на обжалвания електронен фиш и се иска неговата отмяна. Поддържа се, че в електронния фиш липсва ясно описание на извършеното нарушение, липсва конкретен издател на електронния фиш, дата на издаването му, не е посочен извършител на нарушението. Оспорва се техническата изправност на техническото средство, заснело нарушението, като се оспорва на мястото, на което е заснето нарушението да е поставен пътен знак, въвеждащ ограничение на скоростта. Твърди се, че не е спазена разпоредбата на чл. 7 от Наредба №

81213-552 на МВР и мястото на контрол не е обозначено с пътен знак, чрез средствата за масова информация и на интернет сайта на МВР, нито е издаден протокол по чл. 7 от същата наредба. Застъпва се тезата, че не може конкретно да се приеме, че заснетата скорост е именно на процесния автомобил. Възражава се срещу размера на наложената глоба. Претендират се разноски.

В съдебно заседание редовно призованият жалбоподател не се явява, представлява се от адв. В., който пледира за отмяна на обжалвания електронен фиш, тъй като било неясно по която точно от изброените хипотези на чл. 182 от ЗДвП било наложено административното наказание. Моли съдът да съобрази и другите изложени в жалбата възражения. Представя списък с разноски.

Въззиваемата страна - СДВР, редовно призована, не изпраща представител. В постъпили по делото писмени бележки от юрк. С. се аргументира законосъобразността на издадения електронен фиш и се прави искане същият да бъде потвърден. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като извърши цялостна преценка на събраните в хода на делото писмени доказателства прие за установено следното от фактическа страна:

С електронен фиш серия К 5044918, влязъл в законна сила на 27.04.2022 г. на жалбоподателя Р. В. К., ЕГН ***** било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП.

На 06.07.2018 г. в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, воден при Български институт по метрология под номер В-46 била вписана видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип Cordon M2 със срок на валидност до 13.06.2027 г. На 15.03.2022 г. средство за измерване от типа на горепосочения с фабричен номер MD 1192 преминало последваща периодична проверка за техническа изправност, за което бил съставен протокол от проверка № 05-СГ-ИСИС/15.03.2022 г.

На 12.02.2023 г. в 11:48 часа в гр. София по бул. „Тодор Александров“ с посока на движение от бул. „Вардар“ към бул. „Константин В.“ се движело моторно превозно средство – лек автомобил марка „Волво“, модел „XC90“ с

рег. № *****, собственост на жалбоподателя Р. В. К.. Срещу номер 64 на бул. „Тодор Александров“ горепосочената видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип Cordon M2 с фабричен номер MD1192 заснела цитираното моторно превозно средство, като отчела скоростта на движение на същото, а именно 85 км./час, при ограничение на скоростта от 50 км/ч., валидно за населено място. За позиционирането на системата за контрол на скоростта бил съставен протокол, съгласно изискванията на чл. 10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и било заснето разположението на видеосистемата.

След заснемането на автомобила бил изготвен снимков материал от техническото средство. Била извършена справка за собственост в централна база данни на КАТ по регистрационен номер на автомобила и бил установен неговият собственик – Р. В. К., ЕГН *****.

Въз основа на горното бил издаден процесният електронен фиш серия К № *****, с който на собственика на лекия автомобил, с който било извършено нарушението - Р. В. К. на основание чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1 т. 4 от ЗДвП било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В електронния фиш било посочено, че разрешената скорост на движение била 50 км/ч., а установената скорост на движение на автомобила след приспаднат толеранс тоест след отчитане на възможна техническа грешка при измерването е 82 км/ч., т.е. допуснато било превишение на разрешената скорост с 32 км/ч.

На неустановена дата електронният фиш бил връчен на жалбоподателя. Същият не подал декларация по чл. 189, ал.5 от ЗДвП и не посочил на кого е предоставил заснетия автомобил, а на 05.06.2023 г. чрез упълномощен процесуален представител депозирал жалба срещу електронния фиш.

По доказателствата:

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена след анализ на събраните по делото писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, а именно: справка за собственост на МПС, извлечение от регистъра на БИМ относно одобрен тип средство за измерване, ведно с протокол за последваща проверка № 05-СГ-ИСИС/15.03.2022 г., протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта на 12.02.2023 г., заповед за одобряване образец на електронен фиш,

справка за нарушител/водач за жалбоподателя, Копие на електронен фиш серия К № 5044918, писмо от ОПП-СДВР и разпечатка от АИС „АНД“, както и веществените доказателства - фотоснимки.

Приложените по делото писмени доказателства са обективни, достоверни и по несъмнен и категоричен начин установяват релевантната по делото фактическа обстановка, поради което съдът ги кредитира изцяло.

От представеното по делото извлечение от регистъра на БИМ за одобрен тип средство за измерване и протокол № 05-СГ-ИСИС/15.03.2022 г. за проверка на средството за измерване се установи, че процесната видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип Cordon M2 представлява одобрен тип средство за измерване, като конкретното техническо средство, с което е установено нарушението /с фабричен № MD 1192/ е технически изправно, преминало е последваща проверка, като допустимата грешка при отчитане на скоростта при полеви условия е +/- 3 км./час при измерена скорост до 100 км./час и +/- 3% при измерена скорост над 100 км./час.

Вещественото доказателство по делото – фотоснимка /приложена на задната корица на делото/ установява, че на процесната дата и място лек автомобил марка „Волво“, модел „ХЦ90“ с рег. № ***** се е движил в заснетия участък със скорост над максимално допустимата. На гърба на фотоснимката, представяща заснетото МПС е посочено и мястото, на което е била монтирана системата за видеоконтрол, вкл. е представена и фотоснимка /19 от делото/, установяваща разположението на видоесистемата на платното за движение.

Неоснователно е направеното в жалбата оплакване, че в нарушение на разпоредбата на [чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г.](#) /неправилно цитирана в жалбата като чл. 7 от Наредбата/ на Министъра на вътрешните работи такъв протокол не е съставен. Предвиденият в цитираната разпоредба протокол е съставен и същият съдържа данни за мястото на разположение на уреда, мястото на заснемане на движение, посоката на движение, начален и краен час на работа на радарната система, брой заснети изображения, служителя, поставил началото и края на работния процес на АТСС. Съдържащите се в съставения протокол данни съвпадат напълно с данните в

електронния фиш, свързани с мястото на установеното движение на МПС, посоката на движение, ограничението на скоростта. Времето на извършване на нарушението съгласно отразеното в електронния фиш е в съответствие с часовия диапазон на работа на АТСС. В протокола е отразено, че режимът на измерване е бил стационарен – тоест техническото средство не е било монтирано в движещ се служебен автомобил, а е било позиционирано неподвижно, като същото е било насочено и е отчитало скоростта на приближаващите автомобили. В протокола изрично е посочено, че при заснемане на преминаващите автомобили е отчитано общото ограничение от 50 км./час, валидно за населено място, като не е бил монтиран пътен знак, въвеждащ ограничение на скоростта. В този смисъл е вярно изложеното в жалбата, че на мястото на извършване на нарушението не е поставен пътен знак, въвеждащ ограничение на скоростта, но следва да се отбележи, че не се и твърди ограничението да е въведено с пътен знак.

От представената справка АИС „АНД“ и справка за нарушител/водач за Р. В. К. се установява, че електронен фиш К № 5044918, издаден от ОД на МВР- Ловеч е влязъл в сила на 27.04.2022 г. и наложената с него глоба е била заплатена. По делото е представено и копие на този фиш, от което е видно, че с него е санкциониран на основание чл. 182, ал. 2 т. 3 от ЗДвП именно жалбоподателят за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, тоест за същото по вид нарушение, за което е издаден и обжалвания електронен фиш.

Въз основа на установените фактически обстоятелства съдът направи следните изводи от правна страна:

Жалбата изхожда от легитимирано лице и е насочена е срещу подлежащ на обжалване акт. Видно от придружителното писмо към преписката в ОПП-СДВР не е налично доказателство относно датата на връчване на екземпляр от електронния фиш на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че същата е подадена преди изтичане на преклузивния срок по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, в който смисъл се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В настоящото производство районният съд следва да провери законността на обжалвания акт по чл. 58д от ЗАНН т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр.

чл. 84 от ЗАНН.

Законодателят е предвидил възможността нарушенията по ЗДвП да се санкционират освен с наказателно постановление и с електронен фиш, като по този начин се гарантира бързина на процеса по установяване на административни нарушения и налагане на административните наказания. Изрично следва да се подчертае, че с оглед спецификите на електронния фиш към същия не са приложими изискванията на чл. 57 от ЗАНН, а тези по чл. 189, ал. 4 и сл. от ЗДвП. При изследване на електронния фиш от формална страна съдът намери, че същият отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяващ вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения от Министъра на вътрешните работи образец. Съгласно посочената правна норма електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е максимално разрешената скорост на движение, както и установената скорост, с която се е движило процесното МПС, след отчитане на възможната грешка от техническото средство. Не може да се възприеме за основателен доводът за незаконосъобразност на електронния фиш поради обстоятелството, че в него не е посочено физическото лице – негов издател, респ. е невъзможно да се провери неговата компетентност. Както вече беше посочено изискването на чл. 57, ал.1 т.1 от ЗАНН се прилага към наказателното постановление, но не и към електронния фиш. Разпоредбата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП не съдържа изискване за посочване на конкретно физическо лице, което е издател на електронния фиш, нито съдържа изискване за посочване дата на издаването му, поради което липсата на тези данни в електронния фиш не представляват нарушения на процесуалния закон и не опорочават оспорения акт. Не може да се сподели и аргументът, че като не е посочена дата на издаване на електронния фиш, то не би могло да бъде преценено кой е приложимият закон, тъй като съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗАНН за всяко нарушение се прилага

този закон, който е бил в сила по време на извършването му, освен ако последва по-благоприятен такъв; компетентността на длъжностното лице, което го е издало- както вече беше посочено чл. 189, ал.4 не изисква посочване на конкретно лице –издател, а по отношение на давностните срокове, то към електронния фиш не се прилагат давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, а единствено давността за административнонаказателно преследване, която пък започва да тече от датата на нарушението, а не от датата на съставяне на електронния фиш.

Задължително условие за санкционирането с електронен фиш е нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство /без да се конкретизира стационарно или мобилно/, т.е. да няма човешка намеса при установяване на нарушението, за да се избегне субективният човешки фактор. В процеса по издаването на електронен фиш не участват двете страни, характерни за първата фаза на административнонаказателното производство.

Съгласно § 6, т. 65 от допълнителните разпоредби на ЗДвП - „Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”, тоест контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган.

От събраните по делото доказателства се установи, че използваното за установяване и заснемане на процесното нарушение техническо средство - видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип Cordon M2 е одобрен тип средство за измерване, същата е вписана в регистъра на БИМ под номер В-46 със срок на валидност до 13.06.2027 г., като устройство от този тип с фабричен номер MD1192/с което е установено нарушението/ е преминало последваща проверка на техническата му изправност на 15.03.2022 г., поради което същото към 12.02.2023 г. е било технически изправно и годно да установи и заснеме процесното нарушение, поради което възражението срещу техническата годност на използваното средство е неоснователно.

Не може да бъде уважено оплакването, че не е спазена разпоредбата на чл. 7 от Наредба № 8121з-552 от 12.05.2015 г., издадена от министъра на вътрешните работи и мястото на контрол не е обозначено с пътен знак, чрез средствата за масова информация и на интернет сайта на МВР, тъй като цитираната разпоредба е била отменена с ДВ бр. 6/2018 г. в сила то 16.01.2018 г., следователно към датата на нарушението 12.02.2023 г. не е съществувало задължение за контролните органи да обозначават конкретното място на контрол по посочения начин.

Видно от представената фотоснимка измерената скорост на движение на заснетия автомобил е била 85 км/ч., в който случай допустимата грешка при измерването е +/- 3 км./час, поради което коректно във фиша е отразена скорост от 82 км/ч. Именно тази скорост е била съобразявана при преценка дали е превишена максимално разрешената такава. В този смисъл съдът констатира, че при издаване на електронния фиш е съобразен т. нар. толеранс /противно на твърдението, изложено в жалбата/ като инкриминираната скорост е намалена на 82 км./ч., т.е. отчетено е превишение от 32 км./ч., а не от 35 км/час, което обстоятелство се явява в полза на жалбоподателя и именно за това превишение същият е бил санкциониран.

В обобщение от анализа на доказателствените източници се достига до недвусмислен извод, че на посочената в електронния фиш дата, час и място видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип Cordon M2 с номер на устройството MD1192 е било заснето управление на процесния лек автомобил марка „Волво“, модел „XC90“ с рег. № ***** със скорост от 85 км./ч. (преди отчитане на възможна грешка от 3 км./час от засечената скорост) при ограничение от 50 км./ч., валидно за населено място, с което съдът намира, че от обективна страна е нарушена разпоредбата на чл. 21 ал. 1 ЗДвП, като максимално разрешената скорост след приспадане на възможната грешка е била превишена с 32 км./ч. На приложената по делото фотоснимка се визуализира един – единствен автомобил, с оглед на което няма съмнение, че установената скорост на движение е именно на този автомобил.

Не може да бъде споделено искането за отмяна на електронния фиш поради това, че в него не е посочен конкретният извършител на нарушението. Съгласно чл. 188, ал.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Видно от справката за собственост автомобилът, с който е било извършено нарушението е собственост на жалбоподателя Р. В. К., ЕГН ***** . След получаване на електронния фиш в съответната структура на СДВР не е представена декларация от последния в качеството му на

собственик на заснетото МПС с посочване на лицето, което на процесната дата е управлявало заснетия автомобил. Законът ясно е посочил /което е вписано и в електронния фиш/, че наказаното лице разполага с възможност да подаде декларация, в която да посочи кой е управлявал автомобила. В такава хипотеза издаденият на собственика електронен фиш се анулира и се издава такъв на посоченото в декларацията лице. Жалбоподателят не е депозирал такава декларация, а е оспорил фиша с жалба до съда. Член 188 ал. 1 от ЗДвП предвижда изрично отговорност за собственика дори и в хипотеза, в която не е управлявал лично МПС с което е извършено нарушение, ако не посочи кой е управлявал автомобила. След като жалбоподателят не е посочил лицето, на което е предоставил автомобила, то съдът намира, че правилно именно той, като собственик на МПС, с което е извършено нарушение е бил санкциониран за последното.

Разпоредбата на чл. 21, ал.1 от ЗДвП гласи, че при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава конкретно посочени стойности, в зависимост категорията на управляваното МПС и обстоятелството, дали се движи в населено място, извън населено място, по автомагистрала или скоростен път.

Съдът намира за неоснователни възраженията на адв. В. срещу правната квалификация на деянието и твърденията, че не е посочено кое конкретно нарушение на ЗДвП е извършено повторно респ., че не може да се прецени дали е правилно определен размерът на глобата. Управлението на МПС с превишена скорост е санкционирано с разпоредбата на чл. 182 от ЗДвП, като за конкретното превишение от 32 км./ч. в населено място законодателят в разпоредбата на ал. 1, т. 4 от същия текст е предвидил глоба в размер на 400 лева. Съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Съгласно параграф 6, т.33 от ДР на ЗДвП повторно е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по [чл. 174, ал. 2](#) – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач.

Съдът намира, че по делото по несъмнен начин е установено, че извършването на процесното нарушение по чл. 182, ал. 1 т. 4 от ЗДвП е осъществено при условията на повторност. Същото е извършено на 12.02.2023 г., електронният фиш серия К 5044918, с който жалбоподателят е наказан за същото по вид нарушение е влязъл в сила на 27.04.2022 г., тоест преди по-малко от една година. С оглед установеното превишение на максимално разрешената скорост съдът намира, че правната квалификация на нарушението, респ. основанието, на което е наложена глобата са правилно посочени и съответни на доказаната фактическа обстановка.

Правилно е определен и размерът на наложената глоба – същата е в размер на 800 лева, представляваща двойният размер на посочената в чл. 182, ал.1 т.4 от ЗДвП глоба, поради което възраженията досежно размерът ѝ са неоснователни.

Не са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, доколкото констатираното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните нарушения от този вид, а от друга страна превишаването на максимално допустимата скорост повишава риска от реализиране на ПТП и евентуално засягане на здравето и живота на участниците в движението.

По изложените съображения съдът намира, че издаденият електронен фиш е законосъобразен и следва да бъде потвърден изцяло.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане от страна на представителя на въззиваемата страна съдът намира, че следва да присъди в полза на СДВР юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 80 /осемдесет/ лева, съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, вида и обема на извършената от юрисконсулта дейност.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2 т. 5 от ЗАНН и чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш серия К № *****, издаден от СДВР, с който на основание чл. 182, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1 т.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на жалбоподателя Р. В. К., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 (осемстотин) лева за нарушение на чл. 21 ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Р. В. К., ЕГН ***** да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване от страните пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщение за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____